

‘*You maaaaake me feeeel,*’ kweelde Lottie Carlyle gevoelig en uit volle borst, ‘*like a natural womaaaaan.*’

Het heerlijke aan zingen met je oren onder water was dat je veel beter klonk dan in het echt. Niet supergoed natuurlijk, zoals Joss Stone of Barbra Streisand – een koekoek werd nu eenmaal nooit een kanarie – maar ook weer niet zo alarmerend slecht dat kleine kinderen in huilen uitbarstten en zich onder tafel verstopten zodra je je mond opendeed om te zingen. Wat haar op het droge wel eens was overkomen.

Daarom genoot ze nu ook zo, in Hestacombe Lake. Het was een verzengend hete dag in augustus, haar vrije middag, en op haar rug in het water drijvend keek ze naar een wolkeloze kobaltblauwe hemel.

Nou ja, bijna wolkeloos. Wanneer het vier uur ’s middags was en je twee kinderen had, dreef er altijd dat ene irritante wolkje aan de horizon: wat eten we vanavond?

Het liefst iets waarvoor ze niet uren in de keuken hoefde te staan, maar dat toch op een echte maaltijd leek. Iets met wat vitaminen hier en daar. Iets waarvan Nat en Ruby zich niet hooghartig zouden afwenden.

Ha.

Pasta misschien?

Maar Nat, die zeven was, wilde alleen pasta met olijven en muntsaus eten, en Lottie wist dat ze geen olijven meer in de koelkast had.

Goed, misschien een risotto met bacon en champignons. Maar Ruby zou de champignons er dan uit plukken en zeggen dat het net slijmerige slakken waren, en ze zou weigeren om de bacon te eten omdat bacon – bah – varken was.

Zou ze wat groenten roerbakken? Nee, nu was ze echt aanbeland in het rijk der fantasie. In de negen jaar van haar leven had Ruby nog nooit bewust groente gegeten. De eerste woordjes van de meeste baby’s waren mama of papa, dat van Ruby, nadat ze was geconfronteerd met een roosje broccoli, was ‘bah’ geweest.

Lottie zuchtte en sloot haar ogen. Terwijl het koele water van het

meer om haar slapen kabbelde, sloeg ze loom een insect weg dat op haar pols was geland. Voor zulke ondankbare gasten koken was echt een ramp. Misschien dat, als ze lang genoeg wegbleef, iemand uiteindelijk de kinderbescherming zou bellen. Een dragonder van een sociaal werkster zou Ruby en Nat dan afvoeren naar een gal-mend dickensiaans weeshuis waar ze werden gedwongen om lever met de adertjes er nog in en koude koolsoep te eten. Misschien dat ze na een paar weken onder dat regiem eindelijk eens snaptten wat een ondankbare rottaak Lottie had om eindeloos te moeten bedenken wat ze haar kieskeurige kinderen zou voorzetten.

Freddie Masterson stond achter het raam in de huiskamer van Hestacombe House. Zoals altijd voelde hij zich vrolijk worden wanneer hij naar het uitzicht keek. Wat hem betreft, was het het mooiste uitzicht van de hele Cotswolds. Aan de overkant van de vallei de heuvels bespikkeld met huizen, schapen en koeien, beneden hem het met riet omzoomde meer dat glinsterde in de middag-zon. En dichterbij, zijn eigen tuin die in volle bloei stond. Het pas gemaaide smaragdgroene gazon liep schuin af naar het meer; de fuchsia's wipten op en neer, terwijl hommels zich gretig van de ene tere bloem op de andere stortten. Twee merels die fanatiek in het gras naar wormen stonden te pikken, keken over hun schouder en vlogen geërgerd weg toen een menselijke gedaante over het smalle tuinpad hun richting uit kwam lopen.

Dat was het dan. Terwijl Freddie naar Tyler Klein keek, die bij het zomerhuis even bleef staan om het uitzicht te bewonderen, wist hij dat de Amerikaan onder de indruk was. Hun gesprek was goed verlopen; Tyler had zonder enige twijfel een goed stel hersens, en ze hadden het meteen goed met elkaar kunnen vinden. Hij had het geld om de zaak te kopen. En tot nu toe leek het hem te bevallen wat hij zag.

Hoe kon het ook anders?

Tyler Klein begaf zich nu naar het zijhek dat op het laantje uitkwam. Met zijn donkerblauwe jasje nonchalant over een schouder en zijn lila overhemd open bij de hals, bewoog hij zich soepel, meer als een atleet dan als een zakenman. Clark Gable-haar, dacht Freddie, dat had Tyler Klein, met het meeste ervan achterovergekamd, op die ene donkere lok na die steeds weer voor zijn ogen viel. Of

Errol Flynn. Zijn geliefde vrouw Mary had altijd een zwak gehad voor Clark Gable en Errol Flynn. Spijtig streek Freddie met een hand over zijn eigen spaarzaam bedekte schedel. En dan te bedenken dat die arme schat het uiteindelijk met hem had moeten doen. Toen hij vanuit zijn ooghoek een felblauwe flits zag, dacht hij heel even dat een ijsvogel over het meer scheerde. Daarna glimlachte hij, want nadat zijn ogen zich hadden scherp gesteld, zag hij dat het Lottie was, in een nieuwe turkooisblauwe bikini, die zich loom omdraaide in het water als een zon zoekende dolfijn. Als hij haar zou vertellen dat hij haar had aangezien voor een ijsvogel, dan zou ze plagend zeggen: 'Freddie, volgens mij is het tijd om je ogen te laten nakijken.'

Hij had haar nog niet verteld dat hij dat al had laten doen.
En de rest ook.

Het laantje dat langs de tuin van Hestacombe House liep was smal, met aan weerszijden hoge bermten vol klaprozen, fluitenkruid en braamstruiken. Als hij linksaf ging, berekende Tyler Klein, kwam hij weer terug in het dorp Hestacombe. Rechtsaf zou hij bij het meer uitkomen. Terwijl hij rechts afsloeg, hoorde hij het geluid van rennende voetjes en gegiechel.

Voorbij de eerste bocht in het laantje zag hij twee kleine kinderen, allebei in korte broek en t-shirt en met een honkbalpetje op, op zo'n twintig, dertig meter afstand over een hek klauteren. De voorste droeg een geel-wit gestreepte handdoek, en zijn vriendje klemde een rommelig bundeltje kleren vast. Toen ze het laantje in keken en Tyler zagen staan, giechelden ze weer en sprongen van het hek af in het korenveld erachter. Tegen de tijd dat hij bij het hek was, waren ze al uit het zicht verdwenen. Ze hadden ongetwijfeld de kortste weg naar huis genomen na hun duik in het meer.

Het laantje kwam uit op een zanderige open plek die afliep naar een klein, kunstmatig aangelegd strandje. Freddie Masterson had het strandje een paar jaar geleden laten opspuiten, voornamelijk voor de gasten van zijn vakantiehuizen aan het meer. Maar er werd ook gebruik van gemaakt door de inwoners van Hestacombe, zoals Tyler net had gezien. Zijn ogen afschermend voor de schittering van de zon in het water, zag hij een meisje in een felblauwe bikini lui op haar rug in het meer drijven. Er klonk een vaag onaards ge-

loei, maar hij kon niet precies horen waarvandaan. Toen stopte het geluid – was het zingen geweest? Even later zag hij dat het meisje zich omdraaide op haar buik en naar de oever begon terug te zwemmen.

Het kon bijna die scène uit *Dr No* zijn, waarin Sean Connery naar Ursula Andress kijkt die als een godin uit een tropische zee oprijst. Behalve dan dat hij niet in de struiken verborgen zat en al zijn eigen haar nog had. En dit meisje had ook geen groot mes aan haar dijbeen gesnoerd.

Ze was ook niet blond. Haar lange donkere haar was een nest slangachtige krullen die aan haar schouders plakten. Haar lichaam was welgevormd en diepgebruind. Onder de indruk – want een ontmoeting als deze was wel het laatste wat hij had verwacht – knikte Tyler haar vriendelijk toe, terwijl ze bleef staan om het water uit haar druipende haren te wringen. Hij vroeg: ‘Lekker gezwommen?’

Het meisje keek hem strak aan en liet toen haar blik over het strandje glijden. Uiteindelijk beval ze: ‘Geef hier.’

Een beetje overvallen door het verzoek keek Tyler ook om zich heen, hoewel hij geen flauw idee had wat hij zocht. Eén bizar moment lang vroeg hij zich af of ze hier soms had afgesproken met een drugsdealer en daarom in geheimtaal sprak.

‘Wat moet ik je geven?’

‘Mijn spullen.’

‘Wat voor spullen?’

‘De gebruikelijke spullen die een mens op het strand laat liggen als hij gaat zwemmen. Kleren. Handdoek. Diamanten oorbellen.’

‘Waar had je je spullen dan neergelegd?’ vroeg hij.

‘Daar, precies waar jij staat. Daar!’ herhaalde het meisje, naar zijn gepoetste zwarte schoenen wijzend. Met samengeknepen ogen keek ze hem aan. ‘Is dit een grap?’

‘Vast wel. Maar niet van mij.’ Zich half omdraaiend wees hij op het laantje achter zich. ‘Ik kwam net een paar kinderen tegen. Die hadden spullen bij zich.’

Ze had nu haar handen op haar heupen en keek hem met toenevend ongeloof aan. ‘En het kwam niet bij je op ze tegen te houden?’

‘Ik dacht dat het hun eigen spullen waren.’ Dit werd belachelijk.

Hij had het woord ‘spullen’ nog nooit zo vaak achter elkaar gebruikt. ‘Ik dacht dat ze ook in het meer hadden gezwommen.’

‘Je dacht dat een roze halterjurkje, maat 40, en zilveren sandaaltjes, maat 39, van hen waren.’ Het sarcasme – die speciale Engelse variant van sarcasme – droop van haar stem af.

‘De sandalen waren in iets rozigs gewikkeld. Ik kon de maatlabels zo snel niet lezen. Ik stond op dertig meter afstand.’

‘Maar je dacht dat ze hadden gezwommen.’ Hem aandachtig opnemend, vervolgde ze: ‘Vertel eens. Waren ze... nat?’

Shit. De kinderen waren niet nat geweest. Hij zou een slechte detective zijn. Niet van plan om zijn nederlaag te erkennen, zei hij: ‘Ze hadden toch kunnen pootjebaden? Maar had je echt diamanten oorbellen bij je kleren laten liggen?’

‘Zie ik er zo dom uit? Nee, natuurlijk heb ik die niet op het strand laten liggen. Diamanten lossen namelijk niet op in water.’ Ongeduldig schudde ze haar haren naar achteren om hem de glinsterende knopjes in haar oorlelletjes te tonen. ‘Goed. Hoe zagen die kinderen eruit?’

‘Als kinderen. Weet ik veel.’ Tyler haalde zijn schouders op. ‘Ze droegen t-shirts, geloof ik. En, eh, korte broeken...’

Het meisje trok haar wenkbrauwen op. ‘Ongelooflijk gewoon. Jouw observatievermogen is indrukwekkend. Oké, waren het een jongen en een meisje?’

‘Zou kunnen.’ Hij was ervan uitgegaan dat het jongens waren, maar de ene had langer haar gehad dan de andere. ‘Zoals ik al zei, ik heb ze alleen uit de verte gezien. Ze klommen over een hek.’

‘Donker haar? Dun en spichtig?’ drong het meisje aan. ‘Zagen ze eruit als een stelletje zigeuners?’

‘Ja.’ Tyler was meteen op zijn hoede; toen Freddie Masterson Hestacombe de hemel in had geprezen, had hij het niet over zigeuners gehad. ‘Geven die problemen hier?’

‘En of die hier problemen geven. Het zijn mijn kinderen.’ De blik vol afschuw op zijn gezicht onderscheppend, begon het meisje ondeugend te glimlachen. ‘Wees maar gerust, het zijn geen echte zigeuners, dus je hebt me niet dodelijk beledigd.’

‘Nou,’ zei hij, ‘daar ben ik blij om.’

‘Ik heb niks gezien, kleine sodemieters. Ze moeten door de struiken zijn gekropen en mijn spullen hebben gepakt toen ik even niet

keek. Dat krijg je met kinderen die met alle geweld bij het leger willen. Maar dit is echt niet grappig meer.' Ongeduldig vervolgde het meisje: 'Niet te geloven dat ze zoiets stoms hebben gedaan. Ze denken gewoon niet na, hè? Want nu sta ik hier zonder kleren...'

'Je mag mijn jasje wel lenen.'

'En zonder schoenen.'

'Mijn schoenen leen ik je niet,' zei hij. 'Ze zouden je belachelijk staan. Plus dat ik dan niks aan mijn voeten heb.'

'Watje.' Ze dacht even na en zei toen: 'Oké, wil je iets voor me doen? Als je terugloopt naar het dorp, dan is mijn huis het derde aan je rechterhand, voorbij de kroeg. Piper's Cottage. De deurbel is kapot, dus je zult moeten aankloppen. Zeg tegen Ruby en Nat dat ze je mijn kleren moeten geven. En dan breng je ze naar mij. Wat denk je ervan?'

Water droop uit haar haren in haar heldere lichtbruine ogen en glansde op haar gebruinde huid. Ze had prachtige witte tanden en beschikte over veel overtuigingskracht.

Tyler fronste zijn voorhoofd. 'En als de kinderen er niet zijn?'

'Oké, goed, ik weet dat dit niet ideaal is, maar je hebt een eerlijk gezicht, dus ik zal je moeten vertrouwen. Als ze er niet zijn, dan hoef je alleen maar de sleutel van de voordeur onder de pot geraniums naast het stoepje te pakken en dan kun je jezelf binnenlaten. Mijn slaapkamer is boven aan de trap, meteen links. Pak maar iets uit de klerenkast.' Haar mond krulde toen ze vervolgde: 'En niet stiekem tussen mijn ondergoed neuzen, hè? Pak maar gewoon een jurk en een paar schoenen en ga mijn huis weer uit. In tien minuten kun je weer terug zijn.'

'Dat kan ik niet maken.' Hij schudde zijn hoofd. 'Je kent me niet eens. Ik ga echt niet zomaar een vreemd huis in. En als je kinderen er wel zijn... nou, dat is nog erger.'

'Hoi.' Ze pakte zijn hand en schudde hem enthousiast. 'Ik ben Lottie Carlyle. Zo, nu weet je wie ik ben. En zo vreemd is mijn huis ook weer niet. Hooguit een beetje rommelig. En jij bent?'

'Tyler. Tyler Klein. Maar ik doe het echt niet.'

'Nou, je bent een grote hulp. Als ik zo het dorp in moet, loop ik hartstikke voor schut.'

'Ik zei toch dat je mijn jasje mocht lenen?' Aangezien ze kletsnat was, en zijn jasje een zijden voering had en vreselijk duur was ge-

weest, vond hij het een behoorlijk vrijgevig aanbod.

Lottie Carlyle leek echter niet onder de indruk. 'Dan zou ik nog steeds voor schut lopen. Je zou me ook je overhemd kunnen lenen,' probeerde ze hem over te halen. 'Dat zou al beter zijn.'

Tyler was hier voor zaken. Hij was niet van plan om zijn overhemd uit te trekken. Op vastbesloten toon zei hij: 'Dat lijkt me niet. Het is het jasje of niets.'

Beseffend dat ze de slag had verloren, pakte ze het jasje van hem aan en trok het aan. 'Jij geeft niet gauw toe, zeg. Zo, zie ik er compleet belachelijk uit?'

'Ja.'

'Goh, dank je.' Ze keek droevig naar haar blote voeten. 'Mag ik ook op je rug?'

Hij keek haar geamuseerd aan. 'Nu ga je echt te ver.'

'Wil je soms beweren dat ik dik ben?'

'Ik denk alleen maar aan mijn imago.'

Belangstellend vroeg ze: 'Wat doe je hier trouwens? In je mooie grotestadspak en glanzende schoenen?'

Hier in Hestacombe bestond duidelijk weinig reden om een grotestadspak te dragen. Toen ze zich omdraiden om te gaan, wierp Tyler nog een laatste blik op het water waar regenboogkleurige libellen over het water snelden en een eendenfamilie net in beeld zwom. Op terloopse toon antwoordde hij: 'Gewoon op bezoek.'

Behoedzaam haar weg zoekend over het stenige, oneffen laantje, kromp ze ineen en zei met nadruk: 'Au, mijn voeten.'

Lottie Carlyle trok behoorlijk wat bekijks toen ze door Hestacombe liepen. Tyler vermoedde echter dat ze dat altijd zou doen, ongeacht wat ze droeg. Voorbijrijdende automobilisten grinnikten en toeterden toen ze haar herkenden, dorpsbewoners die in hun tuinen bezig waren, zwaaiden en leverden plagerig commentaar, en op haar beurt vertelde Lottie hun precies wat ze met Ruby en Nat zou doen zodra ze die te pakken kreeg.

Toen ze Piper's Cottage naderden, zagen ze de kinderen in de voortuin spelen met een gieter. Om de beurt draaiden ze er rondjes mee op een armlengte afstand en besproeiden elkaar met water.

'Voor kijkers met een zwakke maag is dit misschien het moment om hun blik af te wenden,' zei Lottie. 'Dit is het moment waarop ik

in de boze moeder verander.’ Haar stem verheffend, riep ze: ‘Hé, jullie daar. Zet die gieter neer!’

De kinderen keken naar hun moeder, lieten de gieter meteen in de steek en klauterden, onstuimig giechelend, razendsnel in de takken van een appelboom, die over de muur hingen.

‘Ik weet wat jullie hebben gedaan.’ Bij de tuin aangekomen, keek Lottie omhoog de boom in. ‘En geloof me, jullie zijn nog niet klaar met me.’

Uit de diepte van het gebladerte zei een onschuldig stemmetje: ‘We hebben alleen maar de bloemen water gegeven. Anders zouden ze doodgaan.’

‘Ik heb het over mijn kleren. Dat was niet grappig, Nat. Het is echt niet leuk om er met iemands kleren vandoor te gaan.’

‘Dat hebben we niet gedaan,’ reageerde Nat meteen.

‘Dat waren wij niet,’ viel Ruby hem bij.

Tyler keek naar Lottie Carlyle. Misschien had hij zich vergist.

Toen ze zijn bezorgde blik opving, rolde ze met haar ogen. ‘Trap er alsjeblieft niet in. Dat zeggen ze altijd. Als je Nat betrapt met een mond vol chocolade, dan presteert hij het nog om te zeggen dat hij niets heeft gehad.’

‘Maar we waren het echt niet,’ herhaalde Nat.

‘We hebben het niet gedaan,’ zei Ruby, ‘en dat is de waarheid.’

‘Hoe harder ze protesteren, des te schuldiger zijn ze.’ Lottie voelde Tylers ongemakkelijkheid. ‘Vorige week speelden ze met een katalpult in de badkamer, en toen ging de spiegel kapot. Maar raad eens? Dat hadden ze ook niet gedaan.’

‘Mama, deze keer hebben we echt je kleren niet meegenomen,’ zei Ruby.

‘O, nee? Nou, deze meneer hier zegt van wel. Want hij heeft jullie gezien,’ legde Lottie uit, ‘en anders dan jullie, liegt hij niet. Dus jullie kunnen nu uit die boom komen en mijn kleren halen. Nu meteen.’

‘We weten niet waar ze zijn!’ Ruby slaakte een jammerkreet van woede.

Zonder nog een woord te zeggen, verdween Lottie het huis in. Door de open ramen hoorden ze het geknal en gedreun van kastdeuren die werden opengetrokken en dichtgegooid. Toen, triomfantelijk, kwam ze weer tevoorschijn, met in haar handen een

verfrommelde roze jurk, een paar zilverkleurige sandalen en een geel-wit gestreepte badhanddoek.

‘Dat hebben wij niet gedaan,’ viel Nat uit.

‘Goh. Gek dat ze dan toch in de achtertuin lagen, hè?’ Onder het praten schudde Lottie het veel te grote jasje van haar schouders, gaf het terug aan Tyler en wurmde zich in haar gekreukte jurk. ‘Dat jullie mijn kleren hebben meegenomen, is al erg genoeg, maar erover liegen en het ontkennen is nog veel erger. Dus jullie kunnen het ballonfestival dit weekend wel vergeten, en jullie krijgen ook geen zakgeld.’

‘Maar iemand anders heeft het gedaan,’ gilte Ruby.

‘Deze meneer hier zegt dat jullie het waren. En van jullie drieën is hij raar genoeg degene die ik geloof. Dus kom uit die boom, ga naar binnen en ruim jullie kamers op. Ik meen het,’ zei Lottie. ‘Nu meteen. Anders krijgen jullie zes weken geen zakgeld.’

Ruby liet zich als eerste uit de boom zakken, gevolgd door Nat. Met hun donkere ogen samengeknepen van afkeer keken ze woedend naar Tyler. Terwijl Ruby langs hem heen beende, mompelde ze: ‘Jij bent een vies liegbeest.’

‘Ruby. Hou op.’

Nat, met takjes in zijn haren, keek Tyler aan en zei kwaad: ‘Ik ga het lekker aan mijn vader vertellen.’

‘O, wat wordt hij nu bang.’ Lottie schoof hem behendig langs Tyler heen. ‘Naar binnen. Nu.’

Nat en Ruby verdwenen naar binnen.

Tyler, die zich inmiddels vreselijk opgelaten voelde, zei: ‘Hoor eens, misschien heb ik me wel vergist.’

‘Het zijn kinderen, het is hun taak om stoute dingen te doen.’ Begrijpend vervolgde ze: ‘Ik neem aan dat je zelf geen kinderen hebt?’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee.’

‘Luister, ze haten je omdat je ze hebt verraden.’ Lotties ogen sprankelden. ‘Ze doen hun best om je een rotgevoel te geven. Maar je hoeft ze nooit weer te zien, dus wat maakt het uit?’ Terwijl ze dat zei, begon iemand in huis luidruchtig te snikken. ‘Dat zal Nat zijn, die vlak bij het raam staat om er zeker van te zijn dat we hem horen. Het verbaast me nog dat hij niet zei dat een arend met mijn kleren is weggevoegen en ze in onze achtertuin heeft laten vallen. Hoe dan ook, ik ga ook maar eens naar binnen. Nog bedankt voor

het jasje. Ik hoop dat het niet al te nat is geworden.’ Ze zweeg even, haalde haar vingers door haar natte haren en schonk hem toen een oogverblindende glimlach. ‘Toch leuk om je te leren kennen.’

‘Waaaaahhhh,’ brulde Nat, zo te horen ontroostbaar.

‘Ja, ik vond het ook leuk.’ Tyler moest zijn stem verheffen om boven het hartverscheurende gejammer uit te komen.

‘Oehoe-oehoe-waaaaahhhh!’

‘Nou, nogmaals bedankt.’ Ze zweeg alsof ze ineens iets bedacht.

‘Eh... had je me daarstraks ook horen zingen?’

‘O, was jij dat?’ Hij grinnikte. ‘Of laat ik preciezer zijn: was dat zingen?’

Haar donkere ogen glansden ondeugend. ‘Onder water klink ik een stuk beter.’

Terwijl een nieuwe ronde van gesnik losbrak in het huis, zei hij: ‘Ik zal je op je woord moeten geloven.’

2

Lottie, die zich had omgekleed in een limoenkleurig hemdje en een witte spijkerbroek, liep het brede terras achter Hestacombe House op waar Freddie aan tafel een fles wijn open zat te trekken.

‘Daar ben je. Mooi, mooi. Ga zitten,’ zei Freddie, terwijl hij haar een glas in de hand duwde, ‘en neem een slok. Je zult het nodig hebben.’

‘Waarom?’ Lottie had zich al afgevraagd waarom hij haar vanavond had uitgenodigd. Hoewel Freddie normaal gesproken niet erg gesloten was, was hij de laatste tijd veel weg geweest zonder haar te vertellen waar hij mee bezig was. Vanavond zag hij er in zijn witte poloshirt en geperste kakibroek gebruind en fit uit, misschien zelfs iets verzorgder dan anders. Zo meteen ging hij haar nog vertellen dat hij eindelijk een vriendin had.

‘Proost.’ Freddie tikte met zijn glas tegen het hare.

Er was hier beslist sprake van een geheim, een geheim dat op barsten stond.

‘Proost. Niks zeggen.’ Opgetogen voor haar werkgever stak ze haar vrije hand op om hem tegen te houden. ‘Volgens mij weet ik het al!’